

Είναι κοινοτοπία να διαπιστώνει κανείς πως το ποδόσφαιρο είναι κάτι περισσότερο από ένα παιχνίδι. Ωστόσο πριν από περίπου πέντε μήνες, στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές, δόθηκε και το εναρκτήριο λάκτισμα μιας νέας περιόδου για το ελληνικό ποδόσφαιρο, το οποίο στη σύμφυσή του με την πολιτικό φαίνεται να παράγει έναν ιδιότυπο τύπο μπερλουσκονισμού α λα ελληνικά. Τρώγοντας μάλιστα, λέει μια παροιμία, έρχεται η όρεξη. Εάν αυτό μοιάζει κάπως παράταιρο με τα παραπάνω, αποσαφηνίζεται καλύτερα αν συσχετίσουμε την «όρεξη» με το συλλαλητήριο των οπαδών του Ολυμπιακού έξω από τον τηλεοπτικό σταθμό Σκάι, τη στρατολόγηση οργανωμένων οπαδών στο πλευρό ενός επιχειρηματία και ποια συμφέροντα τελικώς κρύβονται πίσω από όλα αυτά. Ένα είναι σχεδόν βέβαιο: πως το συλλαλητήριο το οποίο διοργάνωσαν την περασμένη Δευτέρα πολλοί σύνδεσμοι της Θύρας 7, η Πανελλήνια Ένωση Φιλάθλων του Ολυμπιακού και αρκετοί παλαίμαχοι της ομάδας μόνο για τους αδαείς είχε χαρακτήρα διαμαρτυρίας εναντίον μιας αθλητικής εκπομπής η οποία, κατά τους ισχυρισμούς τους, στοχοποιεί τον πρόεδρο της ΠΑΕ Β. Μαρινάκη.

Οι υποθέσεις ωστόσο των στημένων αγώνων και της εγκληματικής οργάνωσης η οποία στο παρασκήνιο κινεί τα νήματα στο ελληνικό ποδόσφαιρο τελματώνει ήδη από το 2011, όταν δηλαδή ο ίδιος ο τότε πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου θριαμβολογούσε από το βήμα της Βουλής για τη μεγάλη «επιτυχία» των διωκτικών αρχών και του υπερκοριού της ΕΥΠ καθώς είχαν πιάσει στο δόκανο του νόμου τους εγκεφάλους. Μια τριετία και πλέον μετά δεν είναι ανάγκη να αναφερθεί κανείς με λεπτομέρειες στο τι έχει συμβεί και κατά πόσο έχει εξαρθρωθεί η εγκληματική οργάνωση. Αρκεί μόνο να αναφερθεί ότι ο εκ των τότε κατηγορουμένων για τα στημένα Αχιλλέας Μπέος σήμερα είναι δήμαρχος Βόλου. Παράλληλα η επίμαχη εκπομπή και η εμπλοκή του ονόματος του προέδρου της ΠΑΕ Ολυμπιακός σε σκοτεινές υποθέσεις δεν είναι χτεσινά θέματα ούτε χτεσινές ανακαλύψεις. Άλλωστε, παρά τα αμφίβολα αποτελέσματα, η δικαστική διερεύνηση δεν έχει σταματήσει. Συνεπώς το επιχείρημα των οπαδών ότι στοχοποιείται ο πρόεδρος και εξαιτίας αυτών των επιθέσεων βρίσκεται στο στόχαστρο των τρομοκρατών είναι εξαιρετικά σαθρό. Όπως σαθρό είναι και κάθε επιχείρημα που εντοπίζει ότι τέτοια συλλαλητήρια τα τροφοδοτεί ένας ακραίος οπαδικός φανατισμός στο πλαίσιο της αντιπαράθεσης των αιωνίων, καθώς τυγχάνει ο ιδιοκτήτης της ΠΑΕ Παναθηναϊκός να είναι και εκ των ιδιοκτητών του Σκάι.

Δεν ήταν και τόσο τυχαίο το γεγονός ότι το συλλαλητήριο διοργανώθηκε μόλις τρεις ημέρες μετά τις ανακοινώσεις της ΕΛΑΣ περί επικείμενης τρομοκρατικής επίθεσης με -υποτιθέμενο (;)- στόχο τον ιδιοκτήτη της ΠΑΕ Ολυμπιακός Βαγγέλη Μαρινάκη. Τι ακριβώς έχει συμβεί με τις σχεδιαζόμενες τρομοκρατικές ενέργειες είναι ένα θέμα τόσο σκοτεινό όσο και η δομή των μυστικών υπηρεσιών και του παρακράτους. Πιστεύεται ωστόσο παράλληλα ότι η «αποκάλυψη», έστω και ερασιτεχνικών εκ πρώτης όψεως, τρομοκρατικών ενεργειών δεν είχε άλλο στόχο παρά να κόψει την «όρεξη» του εφοπλιστή. Όρεξη η οποία άνοιξε με την κατάκτηση του δήμου του Πειραιά. Και φαίνεται πως στο παρασκήνιο ο ίδιος ο μεγαλοπαράγοντας και επιχειρηματίας με τη σύμφωνη γνώμη μερίδας της ολιγαρχίας είχε αποφασίσει να επεκτείνει την επιρροή του και στην κεντρική πολιτική σκηνή. Χωρίς μεσολαβήσεις και με αυτονομία στις κινήσεις, δηλαδή να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στις εξελίξεις τού υπο διαμόρφωση πολιτικού σκηνικού. Υπό αυτό το πρίσμα η επιδίωξη σίγουρα είναι η πολιτική παρέμβαση με όχημα έναν ιδιότυπο και με τα ελληνικά μέτρα «μπερλουσκονικό» τρόπο.

Άλλωστε καταλύτης σε όλη αυτή τη διαδικασία είναι ο διόλου αμελητέος παράγοντας που ονομάζεται «λαός του Θρύλου». Η διείσδυση και επικράτηση σε πολλές περιπτώσεις φασιστικών, ακροδεξιών και νεοναζιστικών στοιχείων στις τάξεις των οργανωμένων της Θύρας 7, όχι μόνο δεν αποτρέπει τις πολιτικές παρεμβάσεις του προέδρου, αλλά αποτελεί αντιθέτως την ομάδα κρούσης προάσπισης των συμφερόντων του ίδιου και της τάξης του. Αρκεί με τον κατάλληλο τρόπο να πλασάρονται ως συμφέροντα της ομάδας ή να ξορκίζονται ως αδικίες εναντίον του Ολυμπιακού. Το έργο έχει ξαναπαιχτεί και επί ημερών Σωκράτη Κόκκαλη. Με αφορμή την αφαίρεση έξι βαθμών από τον Ολυμπιακό την περίοδο 2004-2005 έπειτα από τα τρομερά επεισόδια που δημιούργησαν οι οπαδοί της ομάδας στον αγώνα με τον Πανιώνιο τον Γενάρη του 2005, οργανωμένοι και μη οπαδοί του Θρύλου έπαιξαν το ρόλο της ασπίδας του επιχειρηματία. Με πρόφαση την «αδικία» σε βάρος της ομάδας ο Κόκκαλης στην κυριολεξία έκανε επίδειξη πολιτικής δύναμης στην κυβέρνηση του Κ. Καραμανλή, ο οποίος είχε τολμήσει να ψελλίσει κάτι για «νταβατζήδες». Είτε εκουσίως είτε ακουσίως ο λαός του Θρύλου που κατέκλυσε τους δρόμους του Πειραιά μαζί με δημοτικές αρχές και βουλευτές σχεδόν όλων των παρατάξεων έδωσε ξεκάθαρο μήνυμα. Ο Σ. Κόκκαλης συνέχισε απερίσπαστος τις δουλειές του, τα περιβόητα διαπλεκόμενα συνέχισαν και συνεχίζουν να βασιλεύουν και εξ αντανakλάσεως πήρε κι ο Ολυμπιακός πίσω τους βαθμούς που πρωτόδικα του είχαν αφαιρεθεί. Δηλαδή ουσιαστικά τιμωρήθηκε ο... Πανιώνιος, ο οποίος έπαιξε τον αγώνα κεκλεισμένων των θυρών, και όλοι έμειναν ικανοποιημένοι.

Τα πράγματα ωστόσο σήμερα είναι πιο σοβαρά καθώς ο Σ. Κόκκαλης αρκούσαν να έχει τον πρώτο λόγο στο παρασκήνιο, αλλά ο Β. Μαρινάκης τον διεκδικεί και στο προσκήνιο. Με αυτό τον εύσχημο τρόπο δημιουργείται μια πολυπληθής λαϊκή βάση, ένας οπαδικός στρατός, έτοιμος να εξυπηρετήσει τις πολιτικές φιλοδοξίες και τα επιχειρηματικά συμφέροντα κάθε παράγοντα του ποδοσφαίρου και στη συγκεκριμένη περίπτωση του Β. Μαρινάκη.

Πηγή: ΠΡΙΝ